

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **RECTICEL Automobilsysteme GmbH**, se sídlem Im Mühlenbruch 10-12, Königswinter, Spolková republika Německo, zast. Mgr. Ing. Ladislavem Dvořáčkem, advokátem, se sídlem Husova 2117, Benešov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem Na Jízdárně 3162/3, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2019, č. j. 107759/19/3201-52522-806717, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 8. 2021, č. j. 25 Af 22/2019 - 54,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 8. 2021, č. j. 25 Af 22/2019 - 54, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 8. 3. 2019, č. j. 107759/19/3201-52522-806717, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. V řízení o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 8. 3. 2019, č. j. 107759/19/3201-52522-806717, je žalovaný **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 24.456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Ing. Ladislava Dvořáčka.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 3. 2019, č. j. 107759/19/3201-52522-806717, podle § 259b a § 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítl žádost žalobkyně o prominutí úroků z prodlení ve výši 10.768.071 Kč na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) stanovené dodatečnými platebními výměry za zdaňovací

období květen 2015, červen, červenec, září, říjen, listopad a prosinec 2016, leden, duben, květen a listopad 2017 a červen 2018.

[2] V posuzovaném případě podle žalovaného nebyly dány překážky, v jejichž důsledku by nebylo možné žádosti žalobkyně podle § 259c odst. 2 daňového řádu vyhovět, a žalovaný tedy přistoupil k posuzování jednotlivých kritérií rozhodných pro určení konkrétního rozsahu prominutí úroku z prodlení. Dal žalobkyni zapravdu i v tom, že u ní existuje ospravedlnitelný důvod prodlení, a to i nad rámec jeho vymezení v pokynu Generálního finančního ředitelství ze dne 12. 2. 2015, č. j. 4260/15/7100-40123 (dále jen „Pokyn“). Proto dospěl žalovaný k závěru o možnosti prominout úrok z prodlení ve výši 20 %. Při následném posuzování kritéria četnosti porušování povinností daňového subjektu při správě daní však žalovaný konstatoval, že jelikož žalobkyně byla v posledních třech letech potrestána alespoň dvakrát pravomocně uloženou pokutou za opožděné tvrzení daně podle § 250 daňového řádu, bylo potřeba snížit stanovený rozsah prominutí úroku z prodlení o 50 %, a neprominout tak nic.

[3] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 23. 4. 2020, č. j. 25 Af 22/2019 - 27, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud nejprve zdůraznil, že na prominutí úroku z prodlení není nárok i při splnění vstupních zákonných předpokladů a že rozhodnutí o takové žádosti závisí na správním uvážení správce daně. Podle krajského soudu však žalovaný překročil zákonem stanovené meze správního uvážení ohledně prominutí úroku z prodlení. Pokud totiž dospěl při posuzování žádosti žalobkyně do fáze, kdy měl požadavky pro vyhovění žádosti za splněné a přistoupil k samotnému určení rozsahu tohoto prominutí, pak již nebyl oprávněn při posuzování kritéria četnosti předchozích porušení povinností žalobkyní dospět k závěru o nemožnosti prominout úrok z prodlení v žádném rozsahu.

[4] Výše uvedený rozsudek krajského soudu však zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 6. 2021, č. j. 4 Afs 180/2020 - 30. V něm Nejvyšší správní soud odmítl kategorický závěr krajského soudu o tom, že při splnění základních požadavků pro vyhovění žádosti již není možné rozhodnout o tom, že žadateli nebude úrok prominut ani zčásti. Konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl, že *„nemůže obstát závěr krajského soudu, že postupem, jímž stěžovatel žalobkyni na základě kritéria četnosti předchozích porušení povinností při správě daní neprominul úrok z prodlení, ačkoli předtím dovedl splnění zákonných předpokladů pro vyhovění této žádosti (včetně neexistence překážky uvedené v § 259c odst. 2 daňového řádu), překročil zákonem stanovené meze správního uvážení. Pokud tedy krajský soud pojem „zohlední“ použitý v § 259c odst. 1 daňového řádu, respektive jemu odpovídající kritérium četnosti předchozích porušení povinností při správě daní za splnění formálních podmínek žádosti i ostatních předpokladů pro prominutí úroku z prodlení, spojuje s povinností správce daně alespoň část úroků prominout, nepřijatelně tím zakládá zákonem nepředvídaný právní nárok daňového subjektu ... daňový řád v žádném svém ustanovení nestanoví minimální hranici prominutí příslušenství daně. Jinými slovy, nelze mít za to, že při splnění formálních předpokladů pro prominutí úroků za současné existence ospravedlnitelného důvodu prodlení správce daně opouští fázi své správní úvahy a vstupuje do fáze povinného (alespoň částečného) prominutí úroků z prodlení, kdy se jeho závěry nutně omezí již jen na určení konkrétní a konečné hranice prominutí.“*

[5] Nejvyšší správní soud tedy krajskému soudu věc vrátil k dalšímu řízení, přičemž stanovil, že *„v dalším řízení tedy krajský soud opětovně posoudí zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k správnímu uvážení stěžovatele při posuzování žádosti žalobkyně o prominutí úroků z prodlení, přičemž v tomto směru zohlední všechna zákonná kritéria i shora uvedené závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 1 Afs 236/2019, které je možné na základě zmíněných skutečností aplikovat i na prominutí úroků z prodlení. Přitom krajský soud řádně vypořádá všechny žalobní námitky, včetně v původním rozsudku opomenutý argument, že prodlení žalobkyně s úhradou daní představovalo jeden skutek.“*

pokračování

[6] Krajský soud následně rozsudkem ze dne 5. 8. 2021, č. j. 25 Af 22/2019 - 54, žalobu zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že při posuzování kritéria četnosti porušování povinností při správě daní dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně naplnila bod 5 části III. 3. C Pokynu, tedy že v posledních třech letech byla daňovému subjektu alespoň dvakrát pravomocně uložena pokuta za opožděné tvrzení daně podle § 250 daňového řádu, díky čemuž byl rozsah prominutí úroku z prodlení snížen o 50 %. Žalovaný při posouzení kritéria četnosti porušování povinností při správě daní žalobkyní bral zřetel i na její jednání, které vedlo ke vzniku úroků z prodlení, o jejichž prominutí žalobkyně žádala, což je podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2021, č. j. 1 Afs 236/2019 - 83, nutno považovat za postup v souladu se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění učiněném v měsíční lhůtě stanovené ve výzvě soudu namítla, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a nesprávně vyhodnotil otázku, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

[8] Podle stěžovatelky z předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu automaticky neplyne, že správce daně v daném případě neměl či nemohl příslušenství prominout. Naopak, o to větší důraz měl být kladen na řádnou aplikaci správního uvážení a řádný výklad pojmu „závažné porušení daňových nebo účetních právních předpisů v posledních třech letech“ a dále na zohlednění četnosti porušení povinností při správě daní. V této souvislosti stěžovatelka připomíná, že podala žádost o zpětnou registraci k DPH dobrovolně bez jakékoliv hrozby či zjištění ze strany správce daně a v řízení poskytovala nezbytnou součinnost za účelem správného vyměření daně. Navíc se z pohledu aplikace daňových předpisů jednalo o složitou věc. Stěžovatelka rovněž sama a dobrovolně uhradila dlužnou daň a ve vztahu ke správci daně vždy vystupovala čestným a otevřeným způsobem.

[9] Stěžovatelka zejména zpochybňuje závěr krajského soudu, jenž se ztotožnil se žalovaným v názoru, že prodlení při podávání daňových přiznání za měsíc duben a květen 2017 je nutno kvalifikovat jako četné porušování povinností při správě daní, které je důvodem pro neprominutí úroků z prodlení (správcem daně aplikované snížení o 50 % má stejné důsledky). Podle stěžovatelky toto porušení představuje s ohledem na okolnosti případu jeden skutek. Krajský soud se sice formálně vypořádal s původně opomenutým argumentem, že prodlení žalobkyně s úhradou daní představovalo jeden skutek, ale učinil tak způsobem, který nedostatečně zohledňuje skutkový stav věci. Obsahem dodatečných daňových přiznání za uvedené měsíce totiž byly zúčtovací faktury, které zohledňovaly dříve vystavené zálohové doklady. Podoba a podání dodatečných daňových přiznání tedy byly odvislé od toho, zda správce daně rozhodne tak, že žalobkyně byla registrována zpětně ode dne 15. 5. 2015. Pokud by tak neučinil, mělo by to vliv i na podobu zúčtovacích faktur v období duben a květen 2017. Tuto skutečnost však žalovaný ani krajský soud odpovídajícím způsobem ve svém rozhodování nezohlednili.

[10] Stěžovatelka navíc zastává názor, že aplikaci Pokynu na oblast promíjení sankcí podle daňového řádu není možné provádět slepě a formalisticky, ale je nutné, aby správce daně skutečně přihlédl ke všem okolnostem případu. Výklad právních norem by měl být takový, že dává jisté beneficium subjektům, které spolupracují se správcem daně a vystupují ve vztahu k orgánům státní správy čestně a poctivě. Stěžovatelka si je vědoma, že udělala chybu v aplikaci složitých daňových předpisů, a veškeré s tím spojené nedoplatky včetně sankcí uhradila. Pokud

by však měl platit výklad správce daně aprobovaný krajským soudem, pak by byla postavena na roveň subjektům, které si své povinnosti systematicky neplní, čekají až na případná zjištění správce daně a pohybují se fakticky na hraně trestního zákona. Takový výklad a aplikace právních norem však není v souladu s naším právním řádem.

[11] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v mezidobí mezi vydáním prvního rozsudku krajského soudu a jeho zrušením Nejvyšším správním soudem vydal nové rozhodnutí ve věci, jímž stěžovatelce prominul 20 % úroku z prodlení. Učinil tak zejména proto, že v mezidobí byl vydán nový pokyn Generálního finančního ředitelství, jenž stanoví, že při posuzování četnosti uložených pokut za opožděné tvrzení daně se nebere v úvahu to porušení, které zapříčinilo vznik příslušenství, o jehož odpuštění se žádá. Nový pokyn se přitom uplatní i v řízení o dřívějších žádostech za předpokladu, že je to pro žadatele příznivější. Toto rozhodnutí však pozbylo platnosti vydáním zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[13] S ohledem na výše uvedené je žalovaný přesvědčen, že jeho původní rozhodnutí již neobstojí, neboť v něm přičítal stěžovatelce k tíži existenci pokuty za opožděné tvrzení daně, které bylo v přímém vztahu s úrokem z prodlení, o jehož odpuštění stěžovatelka žádala. Proto je namístě vydání takového rozhodnutí, jež by umožnilo opětovné posouzení žádosti daňového subjektu. Z tohoto důvodu žalovaný souhlasil s návrhem stěžovatelky na zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti neoznačila žádný důvod pro její podání, nicméně z jejího obsahu vyplývá, že tak učinila podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy *z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*.

[15] V posuzovaném případě je spornou právní otázkou zejména zohlednění kritéria četnosti porušení povinností při správě daní daňovým subjektem upraveného v § 259c odst. 1 daňového řádu.

[16] Podle § 259 odst. 1 daňového řádu *pokud zákon stanoví orgánu veřejné moci pravomoc zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně, lze tak učinit na základě žádosti daňového subjektu nebo z moci úřední*.

[17] Podle § 259b odst. 1 daňového řádu *daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla ubražena daň, v důsledku jejíhož neubrazení úrok vznikl*. Podle odstavce druhého téhož ustanovení *správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úbradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlídnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit*. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu. Podle odstavce třetího téhož ustanovení *při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominout,*

pokračování

správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.

[18] Podle § 259c odst. 1 daňového řádu *při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem. Podle odstavce druhého téhož ustanovení prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy. Podle odstavce třetího téhož ustanovení pokud právnická osoba závažným způsobem poruší daňové nebo účetní právní předpisy, hledí se pro účely posouzení splnění podmínky podle odstavce 2 na osobu, která byla v době tohoto porušení v této právnické osobě členem statutárního orgánu, jako by je také porušila.*

[19] Krajský soud již v odůvodnění prvního rozsudku ve věci správně konstatoval, že na prominutí úroku z prodlení neexistuje právní nárok, a to i při splnění základních vstupních či formálních předpokladů, kterými jsou podání žádosti o prominutí a uhrazení daně, v jejímž důsledku úrok z prodlení vznikl. Rozhodování o žádosti o prominutí úroků z prodlení je totiž vázáno na správní úvahu správce daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 4 Afs 342/2018 - 35), jejíž základní podstatu a předpoklady jejího uplatnění Nejvyšší správní soud vysvětlil již v rozsudku ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005 - 55, č. 1472/2008 Sb. NSS.

[20] I s ohledem na obsah vyjádření žalovaného je však zřejmé, že rozsudek krajského soudu nemůže obstát. Krajský soud se totiž ztotožnil s původním závěrem žalovaného, podle něhož nebylo možno stěžovatelce prominout úrok z prodlení, neboť v posledních třech letech byla daňovému subjektu alespoň dvakrát pravomocně uložena pokuta za opožděné tvrzení daně. Na podporu tohoto svého závěru krajský soud citoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2021, č. j. 1 Afs 236/2019 - 83, podle něž *„při posuzování splnění podmínky dle § 259c odst. 2 daňového řádu se nebere v úvahu porušení daňových předpisů, které je skutkovým a právním základem uložení penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá. K tomuto porušení však správce daně přiblížně v rámci správního uvážení dle § 259a odst. 2 daňového řádu a s ohledem na povahu, intenzitu či jiné okolnosti tohoto porušení nemusí penále prominout.“*

[21] Podle krajského soudu z citovaného usnesení rozšířeného senátu vyplývá, že správce daně byl povinen v neprospěch stěžovatelky zohlednit skutečnost, že byla dvakrát pravomocně pokutována za opožděné daňové tvrzení, a to v měsících duben a květen 2017. Tento výklad je však s ohledem na okolnosti věci nutno považovat za rozporný se smyslem institutu prominutí daňového příslušenství.

[22] Mezi účastníky není sporu o tom, že primární příčinou všech porušení daňových předpisů ze strany stěžovatelky byl její nesprávný výklad daňových předpisů, jenž ji vedl k tomu, že v letech 2015 až 2017 platila DPH v Německu i z obchodů na území České republiky, z nichž měla tuto daň odvádět v České republice. Stěžovatelka si toto své pochybení uvědomila koncem roku 2017, a proto zahájila řízení za účelem registrace k DPH zpětně k datu 15. 5. 2015. Poté podala řádná a dodatečná daňová tvrzení k DPH a uhradila dlužnou daň. Jak přitom uznává i žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, i pozdní podání dodatečných daňových přiznání za měsíce duben a květen 2017 je přímým důsledkem tohoto pochybení (stěžovatelka k tomu uvádí, že obsahem dodatečných daňových přiznání byly faktury, které zohledňovaly dříve vystavené zálohové doklady, přičemž podoba a podání dodatečných daňových přiznání bylo odvislé od toho, zda správce daně rozhodne tak, že stěžovatelka byla registrována zpětně ode dne 15. 5. 2015, či nikoliv).

[23] V projednávané věci se tedy stěžovatelka dopustila jen jednoho pochybení, které však mělo za následek nejen doměření dříve nezaplacené daně (a úroků z prodlení), nýbrž i nutnost podat dodatečná daňová přiznání za některá předchozí zdaňovací období. Za těchto okolností není možné, aby se na pokutu uloženou za toto dílčí pochybení nahlíželo jako na přítěžující okolnost spočívající ve zvýšené četnosti porušování povinností při správě daní daňovým subjektem. V projednávané věci se totiž jednalo pouze o jedno pochybení. Skutečnost, že dílčí aspekty tohoto pochybení byly sankcionovány samostatně, z nich tak nedělají samostatná (nesouvisející) pochybení, neboť jejich hlavní příčina je stále stejná.

[24] Závěr rozšířeného senátu z výše citovaného usnesení tedy nelze vykládat tak, že by mělo být k daňovým subjektům přistupováno rozdílně v závislosti na tom, zda bylo jejich pochybení formálně sankcionováno v rámci jednoho řízení či zda některé jeho dílčí aspekty byly sankcionovány samostatně. Krajským soudem citovaný závěr totiž rozšířený senát vyslovil zejména ve snaze zajistit naplnění principu rovnosti před zákonem. Konkrétně uvedl, že „*pokud by rozšířený senát přijal výklad, který by umožnil zdrojové jednání zohlednit pouze v rámci posuzování negativní podmínky tj. v rámci vylučovací klausule ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, znamenalo by to mj., že svojí povahou zcela totožné porušení práva u dvou daňových subjektů, které by se časově lišilo pouze v řádu dnů (o několik málo dnů by u jednoho z nich přesáhlo tříletý časový test), by se pro účely prominutí penále posuzovalo zcela rozdílně. U jednoho daňového subjektu by se do správního uvážení dle § 259a odst. 2 daňového řádu zahrnuo, protože uvedené ustanovení žádný časový test nestanoví, zatímco u druhého daňového subjektu by znamenalo naplnění negativní podmínky ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu a nemožnost prominutí penále.*“

[25] Veden tímto principem proto Nejvyšší správní soud musí odmítnout i výklad krajského soudu, podle něž by v rámci testu četnosti porušování povinností při správě daně bylo nutno zohledňovat formální rozdělení jednoho a téhož pochybení do různých správních řízení. Možnost nepřiznat (či omezit) prominutí úroků daňovému subjektu, který v minulosti porušoval své povinnosti, má totiž zajistit to, aby institut prominutí sloužil především těm daňovým subjektům, které se dopustily ojedinělého pochybení, nikoliv notorickým porušovatelům daňových předpisů. Při jeho aplikaci je tedy nutno posuzovat především zdrojovou příčinu pochybení.

[26] Jak přitom správně uvedla stěžovatelka, institut prominutí příslušenství je koncipován tak, že dává jisté beneficium subjektům, které spolupracují se správcem daně a vystupují ve vztahu k orgánům státní správy čestně, poctivě a s upřímnou snahou o nápravu svého pochybení. Pokud by však měl platit výklad krajského soudu, pak by stěžovatelka byla postavena na roveň subjektům, které si své povinnosti systematicky neplní a čekají až na případná zjištění správce daně, a to jen proto, že její materiálně jediné pochybení bylo formálně sankcionováno několika samostatnými rozhodnutími. Takový výklad a aplikace právních norem by přitom zakládal nepřijatelnou nerovnost mezi stěžovatelkou a daňovými subjekty, které se dopustily obdobně závažného (či dokonce závažnějšího) pochybení, jež však bylo řešeno a následně sankcionováno v rámci jediného daňového řízení.

[27] Lze tedy konstatovat, že krajský soud posoudil příslušnou právní otázku nesprávně a důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. byl naplněn.

IV. Závěr

[28] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu,

pokračování

že důvody pro zrušení rozsudku krajského soudu se překrývaly s důvody zakládajícími nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že povaha věci umožňuje, aby o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 78 odst. 1 věty první a odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů obou řízení před krajským soudem a obou řízení před Nejvyšším správním soudem.

[30] Uplatněné náklady stěžovatelky tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Dále je součástí nákladů stěžovatelky odměna jejího zástupce za následující úkony právní služby [podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]: 1) dva úkony v původním řízení o žalobě (převzetí věci a sepis žaloby), 2) jeden úkon v prvním řízení o kasační stížnosti (vyjádření ke kasační stížnosti) a 3) jeden úkon ve druhém řízení o kasační stížnosti (podání kasační stížnosti), celkem tedy za 4 úkony právní služby, přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu částku 3.100 Kč. Zástupci stěžovatelky rovněž za každý z těchto úkonů náleží paušální náhrada hotových nákladů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna zástupce stěžovatelky včetně náhrady hotových nákladů tak činí 13.600 Kč. Jelikož je právní zástupce stěžovatelky plátcem DPH, je jeho odměna navýšena o částku 2.856 Kč, která odpovídá 21% DPH z částky 13.600 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

[31] Stěžovatelka má tedy právo na náhradu nákladů řízení před oběma správními soudy v celkové výši 24.456 Kč. Ke splnění této povinnosti k rukám zástupce stěžovatelky Nejvyšší správní soud stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2022

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu